

Gençlik çalışması ve işçi gençlik

Gençlik içindeki faaliyetimiz halen ağırlıklı olarak öğrenci gençlik çalışması ile sınırlıdır. Dolayısıyla genç işçilere yönelik faaliyetimiz nispeten yeni ve zayıftır. Ancak bugüne kadar işçi gençlik içerisindeki somut pratik çalışmaya öncelik tanımamış ve bu alanda özel bir yoğunlaşma yaşamamış olsak bile, genç işçiler içerisindeki çalışmaya ayrı bir değer ve önem verdiğimiz, bu alandaki çalışmanın taşıdığı kritik önemin ideolojik-siyasal anlamını isabetle ve başarıyla gördüğümüz açıktır.

Bugüne kadar işçi gençlik içerisinde yoğunlaşmış ayrı ve özel bir çalışma örgütleyememiş olmamızın bize özgü anlaşılabilir bazı nedenleri var. Aslında bu, kendine özgü yanları ve farklılıkları dikkate almak kaydı ile, öğrenci gençlik çalışması için de kısmen söylenebilir. Zira *Ekim Gençliği*'nin daha ilk sayısında da söylediğimiz gibi, "bizde az çok sistemli bir gençlik çalışması son üç yılın işidir" ve bilinen nedenlerden dolayı da gençlik faaliyeti bir çeşit "hareketten yalıtık bir çalışma" olarak yürümüştür. Bu durum, oldukça geniş bir alan olan gençlik çalışmasının ihtiyaçları ve çözümlenmesi gereken sorunları açısından bakıldığında, ciddi bir takım boşluklar yaratmış bulunmaktadır.

Ortaya çıkan bu boşlukların en önemlilerinden biri, işçi gençlik içindeki çalışmanın somut pratik bir sorun olarak bugüne kadar ele alınamamış olmasıdır. Fakat bugün, hareketimizin ulaştığı genel gelişme düzeyi ve örgütsel planda katettiği mesafe ile, gençlik çalışmasında oluşmuş belli bir temel ve güç birikimi vb. etkenler, gençlik örgütlenmesinde daha ileri bir düzeyi hedefleyerek, bir sıçrama gerçekleştirmenin asgari koşullarını yaratmış bulunmaktadır.

Gençlik çalışmasında, bazı sorunlarımızın varlığına rağmen, yaşanan gelişmeler de bunu gösteriyor. Sözgelimi yakın döneme kadar genç-

lik çalışmamız yalnızca yüksek öğrenim gençliği ile sınırlıydı ve büyük ölçüde İstanbul çalışmasıydı. Ancak bu sınırlılık hareketimizin katettiği mesafenin bir sonucu olarak bugün bir ölçüde kırılmış durumda. Artık gençlik çalışmamız örgütümüzün faaliyet yürüttüğü başlıca şehirlerinde sürüyor. Öte yandan yakın zamana kadar hemen hiç ilişkimizin olmadığı liseli gençlik içerisinde de, bir ilk başlangıç olarak, hiç de küçümsenmeyecek ilişkilerimiz var.

Ekim Gençliği'nin yayın yaşamının 6. ayına girmiş ve herşeyden önce de yayınlanmış olmasının taşıdığı özel önemi ise belirtmek bile gerekmiyor.

Ne var ki, taşıdığı özel önem dikkate alındığında, genç işçilere yönelik faaliyeti somut pratik bir sorun olarak hala da önümüze koyabilmiş değiliz. Kuşkusuz, işçi gençlik içerisinde de gelecek açısından anlamlı ve bizi ileriye taşıyacak ciddi ve önemli ilk ilişkilere sahibiz. Genç işçilerin, ilişkilerimizin olduğu bölgelerde, daha bugünden örgütsel çalışmamızdaki önemli bazı boşlukları doldurduğunu, faaliyetimize ayrı bir canlılık ve dinamizm kattığını rahatlıkla söyleyebiliriz.

Fakat yine de, gençlik çalışmamız bugün halen esas olarak öğrenci gençliğe dayalıdır. İşçi gençlik içindeki faaliyetimiz oldukça zayıftır. Bugüne kadar anlaşılabilir nedenleri olan bu duruma geline yerde artık bir son vermemiz gerekiyor. Bugün belirli güçlere, ilişkilere ve düzeye ulaştığımız bulunuyoruz. Dolayısıyla önümüzdeki dönemin işçi gençlik içindeki çalışmada somut adımların atıldığı, özel pratik bir yoğunlaşmanın yaşandığı bir süreç olarak yaşanmasının asgari koşullar vardır.

İşçi gençlik içindeki çalışmanın yaratacağı sonuçlar, genel gençlik çalışması üzerindeki etkisi, oynayacağı devrimci ve yenileştirici rolde de ötedir. Bu alanda sağlanacak politik ve

örgütsel gelişme, dolaysız olarak hareketimizin genel gelişmesi üzerinde oldukça önemli bir etkide bulunacaktır. Örgütsel gelişmemizin, yetkinleşmemizin, yenilenmemizin daha ileri bir düzeye taşınmasını kolaylaştıracaktır.

Gençlik çalışması da dahil, hareketimizin örgütsel alanda taşıdığı“yetersizlikler ve zaaf lar” biliniyor. Bu zaaf ve yetersizliklerin kısa sürede aşılması açısından işçi gençlik çalışması bir başka öneme sahiptir. Bu çalışma ile bize gelecek ve taze kan taşıyacak olan genç işçiler, örgüt üzerindeki küçük-burjuva baskıyı etkisizleştirecek, örgüte canlılık ve dinamizm katacak, işçi sınıfının devrimci özelliklerini dolaysız olarak taşıyacaklardır. Bu ise yenilenmemiz, örgütsel zaaf ve yetersizliklerimizi aşmamız için devrimci bir temel yaratacak ve önümüzdeki dönemin hızlı ve dinamik bir süreç olarak yaşanmasını sağlayacaktır.

Lenin’in ifadesi ile, bu, “gerçekten devrimci ve sonuna kadar devrimci tek sınıfın derin katmanlarından gelen genç, yeni güçler“ ile yenilenmek demek olacaktır. “Hayır otuzluk ‘yorgun’ ihtiyarları, ‘bilgeleşmiş’ devrimcileri ve sosyal demokrasiden dönenleri toparlamayı kadetlere bırakalım. Biz her zaman ileri sınıfın gençliğinin partisi olacağız.”

* * *

İşçi gençlik çalışması açısından yeni bir döneme girmemiz gerekiyor. Temel hedefimiz önümüzdeki dönemi, genç işçiler arasında politik etkinliğimizi güçlendirdiğimiz, taze güçler kazandığımız ve örgüt faaliyetinde temel fonksiyonları yerine getirebilecek kadrolaşmanın ilk adımlarını attığımız bir süreç olarak yaşamaktır.

Ancak buna ulaşmamızı güçleştiren, gençlik çalışmasının sınıf zeminine oturmasını geciktiren bazı sorunlarla, geçmiş önyargıların direnci ile karşılaşabiliyoruz. Bu, bir yanıyla tutuculuğun ve hareketin ulaştığı düzeyi kavrayamamanın, diğer yanı ile de geriye dönük bir bakış açısının ifadesidir.

Söz konusu bu tutuculuğun, geriye dönük bu direncin başlıca iki nedeni vardır. Birincisi, hareketimizin bugün ulaştığı düzey ve bunun ortaya çıkardığı yeni görevler ile “dün” arasındaki bağın ve farklılığın doğru bir şekilde kavranılmamış olmasıdır. Bu, geçmiş örgüt pratiğinin önceliklerinin bugünkü ileri düzey karşısında anlamsız bir şekilde savunulmaya

çalışılmasına yolaçıyor.

İkincisi ise, sınıfı örgütlemek ve büyük fabrikalarda yoğunlaşmak adına genç işçilere yönelik gençlik faaliyetinin, hiç olmazsa şimdilik, küçümsenerek bir kenara bırakılması ve işçi gençliği örgütlenmeyi hedefleyen bir Ekimci Genç Komünistler çalışmasının taşıdığı özel önemin anlaşılmasındadır.

Bu kavrayışsızlığın hareketimizin ilk ortaya çıkış dönemindeki örgütsel şekillenmesinin önceliklerinin doğru kavranamaması ve bugüne aktarılmaya çalışılması ile yakın ilişkisi var. Anlaşılmayan şudur: Bizler, “Ekimci komünistler siyasal mücadele sahnesine sınırlı güçlerle çıktık” ve “bu sınırlı güçleri öncelikle sınıf çalışması içinde değerlendirme yoluna gittik.” Dolayısıyla hareketin ilk şekillenme döneminde gençliğe yönelik politik ve örgütsel çalışma somut pratik bir sorun olarak gündemimize girmiş değildi.

Biz hiç bir zaman genç işçileri örgütlemeyi hedeflemeyen, onları kapsamayan ve bu anlamda sınıf temeline oturmayan bir gençlik çalışması ve örgütlenmesi düşünmedik. Bugüne kadar işçi gençlik içinde özel bir yoğunlaşmanın yaşanmamış ve sınıfın genç kesimine yönelen bir gençlik faaliyetin öncelik taşımamış olması, örgütsel güçlerimizin sınırlılığı ile doğrudan ilgiliydi.

Bugün ise hareketimiz yeni bir döneme girmiş bulunuyor. ‘94 Dönemeci olarak ifade ettiğimiz bu dönemin temel hedefi “partileşme sürecinin sorunları”nı hızla çözüp geride bırakarak partiye ulaşmaktır. Kuşku yok ki, bu, partileşme görevine bağlı olarak gençlik çalışması ve örgütlenmesinde de bir yenilenmenin ve bir sıçramanın yaşanması anlamına geliyor. Ekim Gençliği’nin yayın yaşamına başlaması bunun ilk adımlarından biridir. Dün işçi gençlik çalışmasına ayrılacak yeterli güçlerimiz yoktu. Bugün ise, dünden farklı olarak, bunu başaracak güçlere ve olanaklara sahibiz. Genç işçilere yönelik ayrı, özel ve yoğunlaşmış bir gençlik çalışmasını örgütleyebilecek durumdayız.

Sorun güçlerin mevzilenmesi, eğitilmesi ve planlanması ile ilgilidir. Sonuç alıcı başarılı bir faaliyet yürütmek buna bağlıdır. Yeter ki geriye dönüp bakılmasın.

Ekim Gençliği

Kriz ve komünistlerin görevleri

Türkiye kapitalizmi tarihinin en büyük ekonomik ve siyasal krizini yaşıyor. Bu krizden çıkış yol ve yöntemleri işe yaramıyor. Yaramak bir yana, aksine burjuvazinin çürümüşlüğü, sıkışmışlığı daha bir derinleştiriyor. Yaşadığı çelişkileri daha da zenginleştiriyor. Burjuva düzenin esneme kabiliyeti kalmamıştır. Uzun bunalım dönemleri boyunca bu alandaki olanaklarını büyük bir oranda yitirmiş, manevra alanını hemen hemen sıfırlamıştır. Kitlelere verecek ekonomik ve siyasi tavizden yoksundur. Bu da doğal olarak onu kitlelerle ister istemez karşı karşıya getirmektedir. Kitlelerin taleplerine vereceği tek karşılık baskı ve zor olduğundan dolayı da kitleleri kendisiyle çatışmaya sürüklemektedir. Bu da krizi büsbütün derinleştiriyor.

Bugün sadece Türkiye değil, dünya kapitalist sistemi bir bunalım yaşıyor. Bu, kapitalizmin onulmaz çelişkilerinin ve aşırı üretim ve pazar darlığı gibi yapısal bozukluklarının ortaya çıkardığı bir bunalım. Bunun doğal sonuçları olan işsizlik, enflasyon vb., bugün hemen hemen her kapitalist ülkenin boğuştuğu sorunlardır. Fakat her ülkede bu sorunların ağırlığı ve derinliği farklı farklı. Gelişmiş kapitalist ülkeler, diğer ülkelerin mali ve ekonomik kaynaklarını sömürme olanağına sahip olduklarından dolayı bu sorunları belli oranda hafifletirken, Türkiye gibi emperyalizme göbekten bağlı bir ülkenin bu sorunları çözme olanağı ya çok azdır, ya da hiç yoktur. Emperyalist devletlerin ellerinde işçi sınıfına vereceği bir sus payı hala varken, Türkiye gibi geri ve bağımlı ülkelerde bu olanak yoktur. Bu Türkiye gibi ülkelerin bunalımını derinleştiren, onları emperyalizmin zayıf halkası durumuna getiren çelişkileri olgunlaştıran etkenlerden biridir.

Bunların yanında, bugün Türkiye kapitalizmini krizini ağırlaştıran temel faktörlerden biri, Kürdistan'daki ulusal özgürlük mücadelesidir. Kürt ulusunun bu haklı ve meşru mücadelesini boğmak için tüm kaynaklarını seferber etmekten çekinmeyen Türk sermaye devleti, gelinen noktada bunu, bunalımının daha da derinleşmesiyle ödüyor. Bu öyle bir boyut almıştır ki, artık her gerilla cesedi getiren kan içicilerine ödül olarak 20-30 milyon ikramiye verilmeye başlanmıştır. Bu yılki savaş

bütçesi 400 trilyondur, ki bu rakam toplam bütçenin yarısıdır. Ancak TC, tüm bunlara rağmen, Kürt halkının haklı istemleri için mücadeleden vazgeçirememiş, köy boşaltmalar ve yakmalar, adam kaçırıp katletmeler, sürgünler Kürt halkına geri adım attıramamıştır. Tüm bu çabalar Kürt halkının öncüsüyle kucaklaşmasını engelleyememiştir. Bu kirli savaşın sürdürülmesi ve öte yandan ise ekonomik bunalımın atlatılması ihtiyacı, Türk sermaye devletini yeni ekonomik tedbirlere yöneltmiş, uzun zamandır herkesin dilinde olan "istikrar paketi"nin açılışıyla bunalımdan çıkma koşullarını yaratmaya çalışmıştır.

Emekçiler için daha fazla yoksullaşma demek olan bu paket, aslında düzen açısından "istikrar" sağlamaktan çok uzaktır. Nitekim bu haliyle ancak emekçilerin biraz daha düzenden kopması, düzenle emekçi kitleler arasındaki çelişkinin biraz daha derinleşmesinden başka bir işe yaramayacaktır. Bu paketle birlikte gündeme gelen özelleştirme saldırısının fiili uygulanışının yaratacağı tepkiyi şimdiden görmek olanaklıdır. Bunun içindir ki sermaye devleti şimdiden yasa değişiklikleri yaparak oluşacak tepkiyi kolayca boğmak için uygun bir zemin hazırlıyor. Gelecekteki patlamaların önüne şimdiden set çekilmek isteniyor.

Düzenin beklediği patlama henüz sözkonusu değil. Henüz işçi sınıfından çok ciddi bir tepki yok. Fakat bu sadece bir görüntü. Harekete içinden bakıldığında zaman mücadele isteğinin yoğunluğu çok rahat görülebilir. Şimdiki durum işçi sınıfının alternatifsizliğinden kaynaklanan bir durgunluk ve bekleyiştir. Şu anda sahip olduğu tek alternatif sendika bürokrasisi. Ona olan güveni ise oldukça zayıf. Yaşadığı deneyimler, onu bu konuda yeterince aydınlatmış, sendika bürokrasisinin hain karakterini ona göstermiştir. İşçi sınıfının devrimci öncüsüyle buluşma ve politik bir mecraya yönelme isteğinin yoğun olduğu böyle bir süreçte, komünistler için de görevler bir o kadar çok ve yoğundur. Çünkü hiç bir dönem sınıf hareketiyle komünist hareketin birleşme olanakları bu kadar elverişli olmamış, sınıfa müdahalenin olanakları bu kadar uygunluk arz etmemiştir.

Komünistlerin en önemli görevi sınıf hareketini politikleştirmek, sınıf bilincini taşımak, onu sosyalist sınıf bilinciyle donatmaktır. Bu da sınıf hareketine

etkin ve sistemli bir müdahaleyle olanaklıdır. “İşçi kitlelerinin öfkeli protestolarla sokağa taşıdığı bir dönemde, onların en iyi öğeleriyle saflarımızı sürekli bir biçimde genişletmek ve güçlendirmek alanındaki başarı, bu doğrultuda göstereceğimiz çaba ile doğrudan orantılı olacaktır.” (Kitle Hareketi Ve Devrimci İnişiyatı, Ekim, sayı: 78, Başyazı). Etkin bir müdahale ise komünist hareketin kendisini buna ne kadar hazırladığına bağlı olan bir sorun. “Güç ve olanaklar planındaki sınırlılıklarımızın, kendimizi sınırlamanın, kitle hareketine yönelik militan devrimci bir çabada zayıf kalmanın ‘anlaşılır’ bir gerekçesi haline gelmesine izin vermemeliyiz” (aynı başyazıdan). “Güç ve olanaklar planındaki sınırlılıklar” artık EKİM için sözkonusu olamaz. Nitekim “sınırlılıkların” olduğu dönem, EKİM’in yaşadığı tasfiyecı sürecin hemen sonrasında, henüz yeni yeni toparlandığı bir dönemdi. Oysa EKİM’in son bir yıllık dönemde katettiği mesafe muazzam boyuttadır. ‘94 Dönemeci başyazısında şöyle deniyor: “Şu son bir yılda EKİM adeta yeniden yapılanmıştır. Örgütsel oluşum ve gelişme, alt yapı, iç yaşam, çalışma tarzı, siyasal faaliyet kapasitesi vb. tüm alanlarda bu böyledir.” Demek oluyor ki, sınıf hareketine müdahaleyi “sınırlılıklar” ve “olanaksızlıklar”dan bahsederek ertelemek sadece tasfiyeciliğin başka bir görünümü olabilir. Sınıfın her yerde öncüsünü aradığı bir süreç, aynı zamanda öncünün sınıfla en kolay bir şekilde birleşme ve kaynaşma sürecidir. Türkiye kapitalizminin temellerinin çatladığı bir dönemde, bu, ertelenemez bir görev olarak komünistlerin önünde duruyor.

Komünistlerin bugünkü tek görevi sadece sınıf hareketine etkin ve militan bir müdahale değildir. Bu görevin bir parçası ve ona sıkı sıkıya bağlı olan bir öteki görev, sendika bürokrasisinin ve reformizmin mahkum edilmesi ve sınıf hareketi dışına itilmesi görevidir. 30 yıldır sendikalizmin dar çeperini kıramamış olan sınıf hareketi, sendika bürokrasisinin ayak oyunlarıyla hep düzene peşkeş çekilmiş, aldatılmıştır. Eylemleriyle zaman zaman bu engeli aşmayı başarmışsa da, bilinç düzeyi ile eylem düzeyi arasındaki farklılık, onu her seferinde yeniden sendika bürokrasisinin kucağına itmiştir. Sendika bürokrasisinin dışında gerçekleştirildiği eylemlerde, devrimci öncüsüyle buluşamadığı için çoğu kere yenilgi kaçınılmaz olmuştur. Arkasından da yılgınlık ve güçsüzlük ruh hali gelince, mücadelenin ivmesi daha da düşmüştür. Bu iki engeli -sendika bürokrasisi ile reformizmi- aşmak, bunları

sınıf hareketinden süpürmek için, komünistlerin görevi, sınıf hareketini devrimciileştirmek ve kitle hareketini düzensiz bir mecraya taşımaktır.

Üçüncü bir engel ise küçük burjuva-demokratizmidir. Bugün sınıf nezdinde hiç bir itibar bulmayan sendika bürokrasisi ve reformist partilerin bıraktığı boşluk, bu akımın temsilcileri tarafından dolduruluyor. Özellikle bu akımın liberal kanadının temsilcileri bunda epeyce hızlılar. TDKP Raporajı incelendiğinde bu çok rahat görülecektir. Kuyrukçuluğun ve kendiliğindenciliğin en bulunmaz örneklerini bu raporajda bulmak mümkündür. Komünistler bu evrimi daha ilk çıkışlarında görmüşler, bunun varacağı boyutları belirtmişlerdi. Geline nokta yaşanan gerçekler, komünistlerin öngörüsünü doğrulamış, kanıtlamıştır.

Komünistler, 15 Ekim ‘93 tarihli, Sınıf Hareketinin Engelleri başlıklı başyazıda, sınıf hareketinin bu üç engeline karşı nasıl savaşıması gerektiğine işaret etmişlerdi. Küçük-burjuva demokratizmine karşı verilecek savaşında, “yeni duruma uygun sıkı ideolojik/politik mücadele” şeklinde somutlaştırmışlardı. Komünistler bununla hem küçük-burjuva demokratizmini mahkum etmiş ve hem de bu akımın bünyesinde bulunan, ileri çıkma çabasında olan ileri unsurları kazanmayı hedeflemiştir. Geçmiş süreçte, bu akımın içinde bulunan ileri unsurları kazanma çabasına ağırlık verilirken, bugün bu çaba talilemiştir. Perspektif düzeyinde bu hep tali olmasına rağmen, ilk çıkışın pratik ihtiyaçları, komünistleri ister istemez bu çabaya yöneltmiştir. Ancak bugün artık bu ihtiyaç, yani çeşitli hareketlerin saflarında bulunan komünist potansiyel taşıyan unsurları kazanma ihtiyacı, gelip sınıfı kazanmaya bağlanmıştır. Bu alanda atılacak her adım komünistleri çekim merkezi yapabilir ancak.

Geline nokta tüm sorun sınıfın ihtilalci partisinin yaratılmasında düğümleniyor. Bugünkü geçici durgunluğun nedeni sadece budur. Sınıf hareketinin devrimci bir politik kimlik kazanmasıyla, düzene cepheden saldırıya geçmesiyle siyasal süreçlerdeki bugünkü tıkanıklık aşılabilir ancak. Bu da sınıfın ihtilalci öncüsünün yaratılması sorunuyla sıkı sıkıya bağlantılıdır. Komünistler tarihin kendilerine yüklediği bu büyük sorunu çözmek için tüm güçleriyle sürece müdahale etmek zorundadırlar. Bu kuşkusuz zor bir görevdir. Ama komünistler unutmamalıdır ki, zorluklar aşılacak için vardır ve komünistler zoru başarmak zorundadırlar.

Tek yol devrim!

İşçi sınıfı ve emekçilere yönelik dizginsiz genel bir saldırının, burjuvazinin ağzındaki adıyla "istikrar paketi"nin açıldığı şu günlerde bir "adalet" sözüdür gidiyor. Burjuva medyaya inanacak olursak "paket" in yükü tüm sınıflar arasında eşit olarak dağıtılacakmış. Hatta başbakan hızını alamayıp daha da ileri gitmekte, esas faturanın zenginlere çıkarılacağını söyleyebilmektedir. Bu vesileyle utanmadan, sömürücülerimizden gelecek sözde tepkilere karşı ezilenlerden destek istemektedir. Yine, burjuva medyası, arslan sosyal demokratların paketdeki işçi-emekçi aleyhine tedbirlere -sanki paketin kendisi tamamen bu değilmiş gibi- nasıl da "direndiğini" anlatıyor. Bu iddiaları az-çok inanılır hale getirmek için kullanabildikleri tek demagoji malzemesi getirileceği söylenen "varlık" veya "servet" vergisi. Paketin işçi-emekçi düşmanı yüzü o kadar açık ki, ellerinde başka demagoji malzemesi neredeyse yok gibi. Bir ara sözü edilen göstermelik bir işsizlik sigortasını dahi unutturma çabasıydılar. SHP'nin içindeki sözde keskin muhalifler ısrarla bu vergiyi beklediklerini iddia etmekte. "Zonguldak'ı, Karabük'ü kalkınmada öncelikli yöre yapacağız" yalanlarına da artık çocuklar dahi inanmıyor.

% 100 civarında zamlar hiç beklemeden yapılmıştır. Diğer taraftan, işçi sınıfına şimdiden sıfır sözleşme dayatılmakta, gözdağı verilmektedir. Yine kamu çalışanlarının maaşlarına kayda değer bir zam yapılmayacaktır. Hedef ücretleri dondurmaktır. Sözde fiyatları da dondurmaya hedefliyorlar. Tabi 3-4'e katlandıktan sonra. Yine tekeli burjuvazi için yağma, işçi-emekçiler için işsizlik ve sefalet anlamına gelen özelleştirme ve kapatmalar gündeme girmiştir. Düzen işçi sınıfının tepkisini ölçmeye çalışmaktadır. Saldırının özü değişmeyecektir, ama biçimler değişebilir.

Tabloya genel olarak bakıldığında krizin bütün faturasının işçi ve emekçilere çıkarılmaya çalışıldığı rahatlıkla görülebilmektedir. Kardeş Kürt halkı zaten bir soykırımla karşı karşıyadır. O halde paketin adaleti veya faturanın zenginlere de ödeltildiği propagandası koca bir yalandır.

Ekmeğimize bu gözü dönmüş saldırının sebebi nedir? Kimin ve neyin istikrarından bahsedilmektedir. Dünya kapitalizmi, yani dünya ücretli

kölelik düzeni 1970'lerden beri bir aşırı-üretim bunalımı içinde debelenmektedir. Kapitalizmin insanlık karşıtı doğası o kadar açıktır ki, tüketim mallarına ihtiyaç duyan milyarlarca insan işsiz kalmakta, alım gücü bulamamaktadır. Diğer tarafta stoklar birikmekte, bu yüzden fabrikalar üretimi durdurmakta, işsizlik çığ gibi artmaktadır. Bağımlı yapısı nedeniyle Türkiye kapitalizmi bu krizden daha da derinden etkilenmektedir. Bu kendisini kaynak-döviz sıkıntısı şeklinde somutlamaktadır. 24 Ocak, 12 Eylül bu krizin faturasını işçi sınıfına ve emekçilere çıkarmanın ilk adımıydı, yetmedi. Devrimci bir önderlik altında gelişen Kürt ulusunun özgürlük mücadelesine sömürgeci bir vahşetle saldıran burjuvazi kendi krizini derinleştirmekten başka birşey elde edemedi. Bugün bu sömürgeci kirliliğin maliyeti trilyonlara ulaşmış bulunuyor. O halde bahsedilen istikrar egemenlerin karlarının, talanın, aynı anlama gelmek üzere, işsizliğin, sömürünün, terörün, soykırımın istikrarıdır.

Krizin faturasını gerçekten paylaşmak veya sömürücülere ödetmek mümkün müdür? Mümkünse nasıl? "Borç vergi" yalanında görüldüğü gibi, sözde patronlara kesilen her faturanın dönüp misliyle emekçilere bindiği açıktır. Hain sendika ağalarının, reformistlerin de katıldığı koronun söylediği gibi "fedakarlığı paylaşmak" mümkün değildir. Krizin faturasının patronlara ödenebilmesinin tek yolu vardır. Bütün emekçi kitlelerle bütünleşmiş, Kürt özgürlük savaşını yedeklemiş bir proleter devrim. Ya patronlar yıkım ve sefalet pahasına paket üstüne paketlerle krizlerini bize ödetecek ya da biz kapitalizmi krizinde boğacak bir proleter devrimle hesabı keseceğiz. Bunun ara bir yolu yoktur. Türkiye gibi bir zayıf halkada oyun doğası gereği "ya hep ya hiç"tir. İşçi sınıfı önderlik misyonunu oynamayı başarır, Kürt ulusal kurtuluş mücadelesi şahsında en önemli müttefiği dünden hazır. Kamu çalışanları, kent yoksulları, kır ve kentin ezilen küçük burjuva katmanları peşinden gelecektir.

O halde partiyi ve devrimi örgütlemenin bugünkü somut adımı için, Kürt ulusu üzerindeki soykırıma, devlet terörüne, sömürüye, işsizliğe, soyguna, zamlara, özelleştirmeye karşı genel grev-genel direniş için ileri!

K. CENK

Öğrenci gençlik ve zorunlu askerlik

Kapitalizmin ölüm çanlarının çaldığı bugün, her tarafı kapitalist çürümenin pis kokusu sarmış durumda. Kapitalizmin tıkanıp, sözde "sosyal adalet" in daha fazla sömürü, daha fazla kan, daha fazla katliam olduğunu kitleler hergün yaşıyor, yaşayarak öğreniyor.

İki anahtar vaadiyle işbaşına gelen, sosyal adalatten, parasız eğitimden, sanatta özgürlükten, katılımcı demokrasiden, özgür toplumdan, onurlu siyasetten dem vuran koalisyon halindeki iki burjuva partisi, bunları nasıl vereceklerini tüm gerçekliğiyle gözler önüne serdiler. İki anahtar yerine iki paket açtılar. Birincisi sömürü (zam) paketi. İkincisi terör paketi. Kriz içinde debelenen kapitalist ekonomiye İMF koridorlarında ekonomik istikrar reçeteleri hazırlıyorlar. Aradıkları istikrarı işçilerin-emekçilerin açlığa mahkum edilmesinde, işsiz bırakılmasında, sağlık, sosyal hizmetlerin, eğitimin paralı hale getirilmesinde gördüler ve reçeteleri uygulamaya başladılar. Buna tepki gösteren kesimlere karşı ise terör estirerek susturma yoluna gittikler.

Sermayenin her türlü oyununu bozan, büyük ekonomik kayıplara neden olan Kürt ulusal özgürlük hareketini bastırmak için binlerce askere ihtiyaçları var. Her alanda gençliği hiç bir şey vermeyen-veremeyecek olan sermaye yönetimi, gençlerden vatani uğruna ölmesini istiyor. Bağısız vatan, vatanın bütünlüğü, ülkeyi bölmek isteyen karanlık güçler nakaratını söylüyor.

Bugün haklı bir mücadele veren Kürt halkına karşı burjuvazinin artık yapabileceği başka bir şey kalmadığı için kitlesel imhaya yönelmektedir. Bunun için de askere, insan gücüne ihtiyacı vardır. Binlerce genç insanın öldüğü savaşta ölecek asker sıkıntısı çekilmektedir. Bunun için de artık gençlerin eğitim hakkını gaspederek askere almaya başlamışlardır. MGK direktifleri doğrultusunda hareket eden üniversiteler her yönüyle siyasi kuşatma altına alınmıştır. Bu son kararlar bunun en iyi örnekleridir. Üniversitede okuyan öğrenciler fakülte yönetmeliklerinin belirlediği süre zarfında okullarını bitiremezler askere alınıyorlar. Bir üst sınıfa geçemeyenler ya da disiplin cezası olarak okuldan uzaklaştırılan öğrencilere de askerlik pusulası geliyor. Nereye gidecekleri belirlenmiş bile: Kürdistan! Bu yasayı burjuvazi sinsice uygulamaya soktu. Okuldaki öğrencilerin tepkisinden korktuğu için de yaz tatiline rastlayan dönemde uygulamaya koydu.

12 Eylül darbesiyle her alanda olduğu gibi öğrenci kesiminde de bir dağınlık, moral bozukluğu, örgütsüzlük, dağılma yaşandı. Bu burjuvazinin bu alanda kazandığı geçici bir başarı oldu. Burjuvazi eğitimi uzunca biri süreye yayarak tümüyle gericileştirdi. Paralı hale getirdi. Sosyal-

kültürel imkanları ortadan kaldırdı. Fakülteler arası ilişkiyi kesti. Güvenlik birimleri oluşturdu. Öğrencilerin dışarıdan gelip huzurunu bozanlara (!) karşı önlem almak için ilkokullarda dahi polis birimleri oluşturdu. Bütün bunların bir sonucu olarak, üniversitelerde düzenin bu ağır baskısı karşısında, küçük-burjuva zeminde olan öğrenci gençlik pasifize oldu, apolitikleştirdi. '80'lerin ikinci yarısında kısa ve kısmi bir canlanmanın ardından, 1989'dan sonra yeniden geriledi.

Tersinden liselerden de son dönemler bir hareketlilik yaşanmakta. Nerede hareket orada bereket mantığıyla bir çok örgüt liselere doğru örgütlenmesini kaydirdi. Tabi eskiden gelen aynı anlayış liselere de taşıyor. Hemen hemen tüm yayınlarda liselerde bir olanaktan bahsediliyor. Buralara yönelmenin şart olduğu konuşuluyor. Evet doğrudur. Ama bir nokta gözden kaçırılıyor, unutuluyor. Bu anlayış üniversitelerden bir kaçışmaya yol açıyor. Açıkça söylenmese de pratikte böyle bir sonuç doğuruyor.

Üniversite öğrencisi toplumu peşinden sürüklemek gibi bir güce sahip olmasa da etkileme gücüne sahiptir. Her kesimde (kitleler önünde) burjuva değerler sayesinde yaratılmış bir saygınlığı var. Yine kısmi anlamda aydın olma özelliğini koruyor. Bütün bunlar onun bir çalışma alanı olarak küçümsenmemesi gerektiğini gösteriyor.

Öğrencileri hedefleyen askerlik yasasının ilk gündeme getirildiği günlerde, devrimci öğrenciler sınırlı düzeyde de olsa "Askere gitme!" çerçevesinde çalışma yapmışlardı. Fakat etkili bir çalışma yapılamaması nedeniyle sözüedilebilir bir tepki geliştirilememişti. Güçlerin dağınlığı ve çalışmalardaki kopukluk du bunda rol oynamıştır. Birlikte hareket vurgusu yapılmasına rağmen, bir kaç faşist saldırıya karşı anında olumlu bir tepki koymaktan başka bir şey yapılmamıştır.

Üniversite öğrencileri askerliği artık ensesinde hissetmektedirler. Gerekli örgütsel müdahale yapılmalı, bu yönde kitlelere yönelik bir propaganda ajitasyon ve örgütlenme çalışması yürütülmeli, bu çerçevede grupçuluktan uzak durarak birlikte eylemler planlamalı ve yapılmalıdır.

Bizim dört tane çapulcu sermayedarın isteği doğrultusunda, onun mülkünün bekliliğini yapacak, Kürt gençlerini öldürecek, kadınlarına tecavüz edecek, özgürlük savaşını yürüten gerillalara kurşun sıkacak insanımız yoktur, olmaz da. Bu kirli savaşta bizim gerçek yerimiz Kürt halkının yanındır. Sermaye iktidarına karşı işçi iktidarını savunmak, gerçek demokrasinin sosyalizmde olduğunu yaymak görevimiz olmalıdır.

Onur YİĞİTCAN

Eğitimde özelleştirme saldırısı

Bugün dünya kapitalizmi ağır bir yapısal krizi yaşamaktadır. "Sosyal devlet" olgusu artık taşınmaz bir ağırlığa dönüşmüş, kazanılmış sosyal hakların tümüne dönük büyük bir saldırı başlatılmıştır. Bu saldırıların boyutları Türkiye gibi geri kalmış ekonomilerde çok daha ağır olmaktadır. Özelleştirmeler de bu saldırılardan birisidir. KİT'lerden başlatılacak özelleştirme saldırısı, sağlık ve eğitim gibi alanları da içine alarak devam ettirilmek istenmektedir.

Sistemi tamamıyla etkisi altına alan kriz, bütün alanlarda olduğu gibi eğitim alanındaki politikaların da asıl belirleyicisidir. Olağan dönemlerde ince ve içten içe yürütülen bu politikalar artık geniş yığınlar tarafından da görülebilecek bir açıklığa ulaşmıştır. Bu da eğitimin açık bir şekilde pazar ekonomisinin ihtiyaçlarına göre şekillendiğidir. GSMH'dan eğitime ayrılan payın yıllara göre dağılımına bakıldığında da görülmektedir bu. Büyüyen ihtiyaçlara rağmen eğitime ayrılan payın giderek küçülmesi, eğitimde özelleştirme sürecinin yıllar öncesinden başlatılmış olduğunu göstermektedir. Aynı dönemden itibaren özel kolej ve liselerin sayısında hızlı bir artış yaşanmaktadır. Özel sermayenin devlet kaynaklarıyla da beslenerek kısa sürede serpilip gelişmesi sağlanmıştır. Özel dersane ve liselerden sonra açılmaya başlayan özel üniversitelerin sayısı da hızla çoğalmaktadır.

Bununla beraber devletin ortaöğretim ve yüksek öğrenimdeki uygulamalarında da önemli değişiklikler olmuştur. Sermaye devleti, orta öğretim ve yüksek öğretimin mali faturasını öğrenci ailelerinin sırtına yüklemektedir.

İlk ve orta öğretimde kayıt parasıyla başlatılan soygun, yakacak, tebeşir, kame parası vb. şeklinde devam etmektedir. Kayıt parası veremeyenin kaydı yapılmazken, kame parası ödemeyen öğrencilerin okuldan uzaklaştırılabilmektedir.

Kredili sistemle ders geçme uygulamasıyla, öğrencinin her ders için belli bir krediyi doldurma zorunluluğu getirilmiştir. Bu sistemle her dönem bir ders için yüksek fiyatlarda farklı kitaplar aldırılmaktadır. Böylece hem eğitimin maliyeti artınmakta hem de öğrenciler soyut-ezberci ders

kitapları içinde boğulmaktadır.

Meslek liselerinde ise öğrenciler okul ve staj dönemlerinde fabrikalarda emek sömürüsüne tabi tutulmaktadır. Okul döneminde maliyeti öğrenci tarafından karşılanarak yaptırılan kullanım eşyaları idare tarafından satılarak gelirine el konulmaktadır.

Özelleştirmenin orta öğrenime dönük en önemli sonuçlarından birisi de fırsat eşitsizliğinin daha da derinleşmesidir. Üniversiteye, Anadolu liselerine, kolejlere, yatılı okullara giriş sınavlarında, özel ve devlet okullarında verilen eğitimin niteliği arasındaki farklılık, başanda tayin edici önemdedir. Bu ise, eşitsiz koşullarda hazırlanan sınav sürecindeki anlamsız yarışın gençleri yıpratmasıyla sonuçlanmaktadır.

Yüksek öğretimde de tümüyle devlet tarafından karşılanması gereken hizmetlerin paralı hale getirilmesi süreci özel sermayenin devreye sokulmasıyla daha da hızlandırılmıştır. Bilkent Üniversitesi ile özel üniversiteler dönemi başlatılmış, buna Koç, Galatasaray vb. ile yenileri eklenmiştir. Açık öğretimle yüzbinlerce işçi-emekçi çocuğu kapasite sınırlılığı bahanesiyle uyutulmaya çalışılırken, devlet üniversiteleri iki öğretim/gece üniversiteleri adı altında soygun yerlerine çevrilmiştir.

Devlet üniversitelerinde eğitim gören öğrencilerden alınan harç parası, her yıl yüzde yüzleri aşan oranlarda artırılmaktadır. Yurt yemekhanelerinden büyük karlar sağlanmaktadır. Sağlık hizmetinin her kademesi paralı hale getirilmeye çalışılmaktadır. Muayene makbuzu ve ilaç paralarının öğrencilerden alınmasıyla bu uygulamanın ilk adımları atılmıştır.

Sermaye devleti bugüne kadarki en büyük krizini yaşamaktadır. 5 Nisan Kararları'nın ardından, öğretmenlerin ek ders ücretlerinin dondurulduğu, okullarda spor ve kültürel faaliyetlerin durdurulduğu, bu faaliyetler için para ödenmeyeceği açıklanmıştır. Bunlar yalnızca ilk adımda gündeme gelen düzenlemelerdir. Eğitimde de saldırı çok daha kapsamlı olarak devam ettirilecek, işçi ve emekçi çocuklarının okuma hakları iyice ellerinden alınarak, daha iyi sömürülebilecek bir işsizler ordusu yaratılacaktır.

Özge CAN

İşçi gençlik çalışması ve görevlerimiz

Genç işçilere yönelik politik ve örgütsel çalışmamızın yoğunlaşacağı işyerleri küçük ve orta ölçekli işletmeler olacaktır. Şüphesiz bir kaç nedeni var bunun. Herşeyden önce genç işçilerin ana gövdesi, oldukça büyük bir kesimi, orta ve daha çok da küçük ölçekli işletmelerde çalışıyor.

Resmi devlet verilerine göre çalışan nüfusun 10 milyonu gençtir. Öte yandan, Türkiye’de işyerlerinin oldukça önemli bir kısmı orta ve özellikle de küçük sanayi işletmeleridir ve son 20 yıl içinde küçük ölçekli üretim, büyük tekellerin ihtiyaçlarına da bağlı olarak, belirli ölçülerde bir yaygınlık kazanmıştır. Toplam sanayi üretimi içindeki yerleri önemsiz olsa da, bu işletmeler, çalışan genç işçi sayısı bakımından üzerinde dikkatle durulması gereken yerler durumundadırlar.

Ayrıca kapitalist gelişmenin doğrudan bir sonucu olarak, küçük ölçekli işletmeler tekellerin ihtiyaçlarını daha iyi karşılayabilmek vb. açısından, özellikle sanayi şehirlerindeki büyük sanayi kompleksleri ile şehir merkezleri çevresinde sanayi siteleri içinde toplamışlardır. Bu, aynı zamanda, genç işçilerin sanayi sitelerinde yoğunlaşmaları demektir.

Kapitalist üretimdeki gelişmenin bir sonucu olarak ortaya çıkan bu yoğunlaşma, hiç kuşku yok ki, bizim için önemli olanaklar ile elverişli bir ortam demektir. Birincisi, sanayi siteleri, en az yüzlerce küçük ve nispeten az oranda da orta boy işletme ile adeta "tek bir fabrika" görünümündedirler. Dolayısıyla çeşitli bölgelere serpiştirilmiş yüzlerce küçük işletmede çalışmanın pratik güçlüğü ve verimsizliği bizzat kapitalizmin kendisi tarafından ortadan kaldırılmıştır. Böyle olunca da ,tek tek küçük işletmelerde çalışmak yerine sitenin tümüne yönelmek, bütün bir siteyi kapsayan ve hedefleyen politik ve örgütsel bir faaliyet planlamak, en doğru ve isabetli tutum olacaktır.

İkincisi, binlerce genç işçinin tek bir sanayi sitesinde toplanarak yoğunlaşması bile kendi başına oldukça önemli bir imkanın varlığı demektir. Zira bu gelişmenin kendisi süreç içerisinde genç işçiler arasında sınıfsal özellikleri geliştiren, onları disipline

eden, yakınlaştıran ve tek bir sınıfın ortak üyeleri olarak davranmalarını ve düşüncelerini sağlayan bir işlev görecektir. Kuşkusuz sınıfsal özelliklerin gelişme süreci büyük fabrikalardaki gibi hızlı bir biçimde işlemeyecektir. Burada sanayi sitelerinin son yıllarda kurulmuş olmaları da süreci geciktirici bir etkidir. Ama herşeye rağmen, yine de yürüteceğimiz propaganda faaliyetinin daha kolay bir biçimde etki alanı bulabilmesini kolaylaştıracaktır.

Ayrıca binlerce genç işçinin birada olması (sanayi sitelerinde 5 ile 40 bin arasında işçi çalışmaktadır) daha geniş, etkili ve kitlesel direnişlerin ortaya çıkmasını kolaylaştıracaktır.

Kuşkusuz örgütleyeceğimiz faaliyetin önünde bir takım ciddi nesnel güçlükler de bulunuyor. Genç işçilerin işlerine geçici gözüyle bakmaları, işsizliğin yarattığı rekabet, iş güvencelerinin olmaması, işyerlerini meslek öğrenecekleri bir yer olarak görmeleri vb. etkenler bu güçlükler arasında sayılabilir. Başka etkenlerin yanısıra tüm bunlar genç işçiler arasında sınıf özellikleri ile bilincinin şekillenerek gelişmesini geciktiriyor ve onlar üzerinde bozucu etkiler yaratıyor. Ne var ki bunun sanıldığı gibi, genç işçilerin "küçük burjuva karakteri yoğun yaşamaları" ile bir ilişkisi yoktur. Bu bozulmanın bir yönü genç işçilerin üretim süreci içindeki konumları ile ilgilidir. Bir diğeri de düzenin gençlik politikasının yarattığı sonuçlardır. Yoksa, burjuvazinin 10 milyonu bulan dev bir işçi ordusunu son derece ağır çalışma koşulları altında ve oldukça düşük ücretlerle rahat ve sorunsuz çalıştırabilmesinin "sırrı" anlaşılabilir.

İşçi gençliği yozlaştırmak, manevi değerlerini bozarak çürütmek ve böylece düzen sınırları içine çekerek eritmek ve teslim almaya çalışmak!... Düzenin temel politikalarından biridir bu. Dolayısı ile genç işçilerde görülen dejenerasyon, lümpenlik, bireycilik vb. burjuva değerler, onların küçük burjuva karakterlerinin bir göstergesi değildir. Mücadele ve örgütlenme geleneklerinin olmamasının da sağladığı kolaylıkla, düzenin, gençliğe yönelik saldırı politikasının yarattığı sonuçlar sayesinde sağladığı geçici bir başarı olarak değerlendirilmelidir.

Peki, çalışmalarımızda herhangi bir zorluk

yaratmayacak mıdır bu? Kuşkusuz büyük fabrikalardaki faaliyete oranla daha fazla güçlükler taşıyor. Ne var ki, sözkonusu güçlükleri aşmadan adına layık bir işçi gençlik faaliyeti örgütlemek de olanaklı değildir. Dahası, genç komünistlerin yaratıcılığı, ataklığı ve "engelleri fethetme ruhunu" en iyi sergileyecekleri alan burasıdır.

"İşçi gençlik komünistlerin en büyük özen ve dikkati göstermesi gereken kesimdir... Geleceğin en sağlam komünist parti kadrolarının bu kesimden çıkacağına kuşku yoktur." Şüphesiz ki genç işçilere yönelik kapsamlı, sürekli ve sistemli bir politik ve örgütsel çalışma olmadan gerçekleştirilemez bu. Dolayısı bu sorunu pratik bir çözüme kavuşturmak üzere gündemimize almak, hangi alanlara nasıl yöneleceğimizi netleştirmek ve güçlerimizi bu çalışmanın ihtiyaçlarına uygun bir biçimde düzenlemek görevi ile karşı karşıyayız.

Burada geçici bir takım güçlükler ile sorunlar mutlaka olacaktır. Bunların bir kısmı nesnel zorluklar olmakla beraber, önemli bir kısmı gençlik çalışmamızın daha çok öğrenci gençlikle sınırlı olmasıyla ilgilidir. Bu sorunun bir yanısıdır. Diğer yanı ise, bu sınırlılığa bağlı olarak güçlerimizin böylesi bir çalışmaya yeterince yatkın olmamasıyla ilgilidir. Bugün gençlik içindeki güçlerimizin hemen tümü sınıf dışıdır. Bu, genç işçilere uzaklığı besleyen, onlarla "birleşme"yi zorlaştıran ve bazı sınıf dışı eğilimlere yolaçan bir işlev görmektedir.

Bugün ulaştığımız noktada, genç işçiler içinde yürütülecek politik ve örgütsel çalışmanın taşıdığı kritik önemi göremeyen, sınıfın en diri ve en atak kesimi ile devrimci bir tarzda birleşme gücü ve yeteneği gösteremeyen, bu eksene oturmayan bir genç komünistler çalışması düşünülemez. Ekimci Genç Komünistler, bugün bu temel devrimci görevi yerine getirmek sorumluluğu ile yüzyüzedirler.

Hali hazırda işçi gençlik çalışmasının sorunları ile ihtiyaçları konusunda gençlik örgütümüzün pratik alanda pek fazla deneyimi yoktur. Fakat bu, örgütsel çalışma içinde aşılabilecek bir eksiklik. Lenin'in ifadesiyle, "korkmadan, daha geniş ve daha yürekli bir biçimde, durmadan daha da geniş ve daha da yürekli bir biçimde" savaşa atılmak gerekiyor.

O halde, işçi gençlik çalışmasının ihtiyaçları doğrultusunda kendimizi yenilemek, mevcut bütün güçler ile ilişkilerimizi düzenleyerek yeniden konumlandırmak ve ilk adımları geciktirmeden hemen atmak zorundayız. Bunu başaramayan bir

komünist gençlik çalışması, bunun taşıdığı yaşamsal anlamını yeterince değerlendiremeyen bir genç komünist düşünülemez.

Ataklık, hırs, savaşa atılma cesareti ve ruhu ancak bu temel ideolojik kavrayış üzerinde hedefleri kazanıcı bir içerik kazanabilir.

Bugün çalıştığımız bazı bölgelerde, genç işçiler arasında bir ilk başlangıç açısından önemli sayılması gereken ilişkilerimiz var. İlk çıkış açısından dikkate değer bir avantajdır bu. Ve içerden müdahale açısından küçümsenmemesi gereken bir olanak anlamına da geliyor. Ne var ki, sonuç alıcı bir çalışmanın bir bu kadar da önemli olan **önkoşulu**, yöneleceğimiz alanı oldukça iyi tanıyabilmektir. Dolayısı ile örgütlemek üzere yöneldiğimiz şehiri/bölgeyi işçi gençlik çalışmasının toplam özellikleri, sorunları, ihtiyaçları ve olanakları açısından tanımak genç işçilerin çalıştığı işyerlerini, siteleri, fabrikaları vb. öğrenmek ve gerekli bütün bilgileri edinmek gerekiyor. Ayrıca genç işçilerin genel özelliklerini, çalışma koşullarını, ekonomik ve siyasal sorunlarını -güncel ve temel- politik eğilimlerini ve varsa örgütlenme girişimleri ile oturdukları semtler öğrenilmelidir. Bu olmaksızın hedeflenen bölgeye isabetli ve sonuç alıcı bir biçimde yönelmek, doğru hedefler saptamak, güçlerimizi verimli bir şekilde mevziledirerek harekete geçirmek ve etkili bir politik faaliyet örgütlemek olanaklı değildir.

Tam da burada dikkat edilmesi gereken örgütsel bir zafarımızdan söz etmek gerekiyor. Şimdiye kadar, özel bir yöneliş olmadan ve daha çok da yürüttüğümüz politik çalışmanın doğrudan etkisi ve sonucu olarak, genç işçiler arasında aslında hiç de küçümsenemeyecek sayıda ilişkiler çıkardık. Ne var ki bu güçlerin bugüne kadar isabetli, verimli ve doğru bir tarzda değerlendirilebildiğini söylemek aynı ölçüde olanaklı değil. Sığ, dar ve güncel ihtiyaçlarla sınırlı bir bakış açısı ile soruna yaklaşıldığı ölçüde, esasen, hareketimiz açısından önemli bir kazanım olan bu güçler yöneltilecekleri asıl alandan koparılarak verimsizleştirildiler ve sonuçta da dağıtıldılar. Sözelimi beş bin genç işçinin bulunduğu bir sanayi sitesinde çalışan işçiler, bu temel alana, sanayi sitesine yöneltileceğine, sözde genel politik çalışma yürütmek adına işyerlerinden uzaklaştırılabiliniyor. Ve aslında daha güçlü, daha etkili bir politik çalışma sürdürmek için büyük bir olanak ve kadro ihtiyacını karşılamak açısından da önemli bir şans olan bu "işçi denizi" ile birleşmek imkanı da böyle heba
(Devamı s.12'de)

Yurtlar, Yurt Birliği ve perspektifsizlik

Bugün yurtlar, öğrenci gençlik arasında politik faaliyet yürütmek için çok uygun ortamlardır. Fakat bu imkan bugün ne kadar ve ne yönde kullanılabilir?

Yurtlardaki politik faaliyet bugün için yurtlardaki devrimci öğrencilerin oluşturduğu Yurt Birliği çalışmalarını sınırlı yapıyor. Fakat Yurt Birliği'nin gerek pratik gerekse teorik yetersizliği nedeniyle çalışmalar sınırlı kapasitede olmaktadır. Bu faaliyet hem yurtlardaki öğrenci kitlelerine gitmek, kitleyi etkilemek ve hem de pratik faaliyet açısından yetersiz olmakta. Kitleye gidilirken sunulan perspektif, kitleleri reformizme ve son tahlilde de pasifizme itmektedir. Halbuki Yurt Birliği'ni oluşturan öğrenci kitlesi, Yurt Birliği'ne politik bir taban oluşturmaktadır. Bu noktada esas olarak Yurt Birliği'nin yaptığı çalışmaların kesinlikle politik bir nitelik taşıması gerekmektedir. Sorun yalnızca teknik yetersizliklerden kaynaklanmıyor. Teorik yönden eksiklik ve bunun sonucu olarak ortaya çıkan perspektifsizlik, yapılan sınırlı kapasitedeki çalışmalara yansımaktadır. Daha da kötüsü, kendini oluşturan tabanın politik niteliğinin ve istemlerinin bile gerisine düşmektedir.

Bir bülten çıkartan Yurt Birliği'nin, öğrenci kitlesinin "geri tepki" vermemesi kaygısıyla veya öğrencileri "korkutmamak" amacıyla, bu bültenlerinde hiç bir politik mesaj vermemesi perspektifsizliklerine ve darkafalıklarına çok iyi bir örnektir. Sözde Yurt Birliği'deki öğrencilerin tümü devrimi ve sosyalizmi istemektedirler. İlke olarak son tahlilde Yurt Birliği de devrim ve sosyalizm için mücadele vermektedirler. Ve yine sözde Yurt Birliği'nin yaptığı tüm çalışmalar, devrim ve sosyalizm adına kitleleri "bilinçlendirmek", onları davaya hazırlamak içindir. Yani bu faaliyetler onlara göre dava için bir araçtır. Bu araçları kullanmak esas olarak amaç, yani dava içindir. Tabii ki bu onların görüşü. Fakat ortada her ne hikmetse Yurt Birliği'nin göremediği bir gerçek var. Gerçek olan Yurt Birliği'nin kitleyi "korkutmadan bilinçlendirmek" adına yaptığı çalışmaların bir araç olmaktan çıkıp amaçlaşması, yani kendi kafalarındaki perspektifleri doğrultusunda amaçlarını göstermesidir. Daha net bir şekilde söylesek, bu arkadaşların amaçları

devrim değil, yurtlarda kendi içinde bir faaliyet göstermektir.

Doğal olarak yurtlardaki faaliyetlerin neden böyle olduğu çok açıktır. Biraz yakın tarihin ışığında baktığımızda bu tamamiyle geçmişin daha da bozulmuş bir kalıntısıdır. Bütünsel olarak baktığımızda '80 öncesinin yanlış perspektiflerinin '80 döneminin baskıcı rejimi karşısından tamamen dağılarak yozlaştığının, '80 öncesinin her ne kadar eksik ve yanlış olsa da, mücadele kararlılığına ve politik istemler temeline dayalı konumunun bile çok gerisine düşerek tam bir reformizme kayıldığına bir göstergesidir. Ve yine çok doğal olarak devrimci çevrelere bir yansımasıdır bu.

Geçmişin deneyimlerini unutmadan bugün asıl olarak yapılması gereken yurtlardaki faaliyetlerin hangi perspektif ve nitelikte yürütüleceği konusunda bir açıklığa sahip olmaktır. Öncelikle yurtlarda yürütülecek çalışmalar net bir perspektif taşımalıdır. Bu netliği sağlamanın yolu ise, geçmişte yapılan ve bugün maalesef hala sürdürülen hataların tekrarlanmaması için, geçmişin sorgulanması ve geçmişe duyulan vicdani bağlılığın oluşturduğu ön yargıların yıkılması ile olur. Bu sorgulamanın sonucunda ortaya çıkan perspektif, işçi sınıfının temel devrimci hedefleri içinde bir sosyalizm perspektifidir. Kitlelerin en küçük birimlerine kadar bu perspektifle gitmemiz, ve bu çalışmayı yaparken bu çalışmaların kendi içinde bir amaç değil, fakat devrim ve sosyalizm amacına tabi bir araç olduğunu aklımızdan kesinlikle çıkartmamamız gerekmektedir.

Bu perspektifle, faaliyetleri yürütecek devrimci öğrenci kadrolar yaratmamız gerekmektedir. Anlaşılan o ki Yurt Birliği'nin bugünkü yönetimlerinden pek hayır yok. Onların kafalarındaki ön yargıları kırmak onları dönüştürmek çok zor. Bu noktada net ve doğru bir perspektifle öğrenci kitleleri içerisinde ve yurtlarda çalışma yapacak arkadaşlar, Yurt Birliği'nden bağımsız olarak, illegal temele bağlı kalarak fakat tüm legal olanakları sonuna kadar kullanarak, perspektiften ödün vermeyerek örgütsel faaliyet yürütmeleri ve yurtlarda yapılacak çalışmalara örgütsel bütünlük içerisinde yürütülmesi gereken bir çalışma olarak bakmaları gerekmektedir.

F. Yalçın/ K. Yiğit

Engelleri aşacağız!

Seçimleri eline yüzüne bulaştırarak zar zor tamamlayabilen düzen, dibine kadar batmış bulunduğu ekonomik krizi hafifletebilmek için işçi ve emekçi kitlelere topyekün bir saldırı başlattı. Ne var ki Türkiye kapitalizminin deliklerini kapatmaya işçi ve emekçilerin kanlarının sonuna kadar emildiği koşullar bile yetmiyor. Saldırı paketi ne çeşitli bankaların ve şirketlerin iflasını engelleyebildi, ne de siyasi krizi hafifletebildi. Aksine, hala yeni iflaslar kapıda ve "ikinci kurtuluş savaşı" nidalarıyla istenen altı aylık sürenin henüz başındayken yeni hükümet arayışları başladı bile.

Diğer taraftan düzen için en büyük açmazlardan biri işçi ve emekçilerin ekonomik paket karşıtı eylemliliklerini engelleyemiyor olmasıdır. Zamların ardından gelen ilk patlamalar ve geçen yıllara göre oldukça kitlesel geçen 1 Mayıs, sermayenin devlet terörünü ve ekonomik saldırıyı daha da yoğunlaştırmaktan başka çaresinin olmayışı ile birlikte düşünüldüğünde, sınıf hareketindeki yeni dalganın kolay durulacak türden olmadığını gösteriyor.

Bu durum doğal olarak öğrenci gençlik içerisinde de yansımalarını buluyor. Ancak gençlik içindeki tepki henüz kendini bir eylemlilik kanalına akıtılabildiği değil. Gençlik hareketindeki geriliğin nedenleri şimdiye kadar sıkça tartışıldı. Ne var ki ekonomik ve siyasi krizin bugünkü düzeyi, kapitalizmin gençliğe de verecek hiçbir şeyi olmadığını şimdiye kadar görülmedik bir biçimde gözler önüne seriyor. Önümüzdeki dönemde gençliği zamlarla zorlaşan yaşam koşullarının yanında artacak harçlar, pervasızlaşacak polis ve sivil faşist saldırısı ve işsizlikten başka hiçbirşey beklemiyor.

Dolayısıyla gençliğin düzenle çelişkileri gittikçe belirginleşiyor ve onu proletarya devrimine kazanmanın koşulları giderek olgunlaşıyor. Ancak bu sorunun kendisi gençlik içindeki önderlik boşluğunu doldurmaktan, genç komünistler örgütünü yaratmaktan ayrı ele alınamaz. Önümüzdeki dönem bizler açısından bu yönde hızlı adımlar atmaya gerektiriyor. Bunu yapabilmek ise, geçmiş deneyimlerimizden dersler çıkararak ve olanaklarımızı iyi değerlendirerek güce dönüştürmekle doğrudan bağlantılı.

Geçtiğimiz öğretim yılı başında hemen tamamen

yenilenmiş güçlerle çalışmalarımıza başladık. Doğal olarak çevre yaşamından örgütlü yaşama geçiş, illegal bir temel atabilmek için her bir yoldaşımızın alışkanlık ve eğilimlerinin buna göre dönüştürülmesi ve bunlar üzerinden yürütülebilecek politik faaliyetin kapsamının, alanlarının ve yöntemlerinin belirlenmesi birincil sorunlardı bizim için. Örgütsel yaşamın temeli demek olan organlaşma yoluna gidişimiz ilk adımlarımız oldu.

Ne var ki asıl zayıflıklarda bu temel alanda, organ çalışmasında yaşandı. Organı oluşturan üyelerin bu tip bir örgütsel faaliyette yeni oluşu, küçük-burjuva yaşam tarzından henüz kopamamış olmaları, EKİM'e yakınlıklarının ideolojik bir kavrayıştan çok, henüz bir sempati düzeyinde olması, birbirleriyle uyumlu bir organ çalışması içinde bütünleşememeleri, organ çalışmasını olumsuz yönde etkileyen faktörler oldular. Küçük-burjuva alışkanlık ve kavrayışsızlıklar organ çalışmasına ve dolayısıyla tüm politik faaliyete önemli ölçüde zarar verdi. Bu zayıflıkları aşma yönündeki başarısızlık, hedeflenen çalışma düzeyinin gerçekleştirilememesine neden oldu. Organ üyelerinin önderlik tarafından henüz yeterince tanınmıyor olmaları da sorunlara yolaçıcı olunabilmesi açısından önemli bir dezavantaja dönüştü. Bu yönde olanaklar doğduysa da, bir takım teknik nedenlerle önderlikten uzak kaldık.

Kuşkusuz devrimci çalışmanın kendisi, mazeretlerin arkasına sığınma değil, mazeretleri ortaya çıkaran engelleri aşma yaratıcılığı ve gücüdür. Zayıflıklar ve sorunlarla mutlaka her zaman karşılaşılacaktır. Bunları ortadan kaldırmak ise, açıklık ilkesinin tavizsiz yerine getirilebilmesiyle, eleştiri ve özeleştiri silahının kullanılabilmesiyle, işbölümünün gerçekleştirilerek denetim mekanizmasının oturtulabilmesiyle mümkündür. Bizim organ çalışmalarımıza baktığımızda ise, bunların tümünden bir uzaklık sözkonusu. Doğal olarak böyle bir organ değil alanındaki politik önderliği omuzlayabilmek, kendi üyelerine ve sorunlarına dahi müdahale yeteneğinden yoksun kalıyor.

Sağlıklı bir organ çalışması olmadan ne sorumlu bulunan alandaki hareket devrimci bir müdahalede bulunabilmek, ne de tek tek üyelerin ve örgütün

proleter bir kimliğe çekilebilmesi mümkün değildir. Zayıflıklar, yetersizlikler, küçük-burjuva hastalıklar ancak organ yaşamının kolektivizmi içerisinde biriken sorunlar olmaktan çıkarak aşılabilir hale gelir.

Çevre ilişkilerinin örgütlü ilişkilere dönüştürülmesi, yatay ilişkilerinin kesilmesi yönünde önemli ölçüde yol aldığımız söylenebilir. İlegal yöntemlerde diretmemiz, illegal bir temel atabilmemiz yönünde önemli bir birikim sağladı. Siyasi polisin saldırısının bize ulaşmak konusunda sınırlı kalmasında bu adımlarımızın belirleyici olduğu bir gerçektir. Ancak bunun henüz her koşul altında politik faaliyeti sürdürmek yeteneğinden uzak olduğu ortadadır.

Yeni yılla birlikte *Ekim Gençliği*'nin çıkışı gençlik çalışması için önemli bir avantajdı. Ancak dağıtımının yeterli örgütlenemesi nedeniyle bu avantaj kullanılamadı. Gençlik örgütünün inşasında henüz işin başında olmamıza rağmen illegal bir gençlik gazetesine sahip olmamız bizim için değerli bir olanaktır. *Ekim Gençliği* yoldaşların yazılarıyla beslendiğinde, yaygın bir dağıtımla geniş gençlik kitlelerine ulaştığında, düzen karşısında önemli bir silah olacaktır.

Ekim Gençliği'ne ve MYO'ya yazı gönderme konusunda duyarsız davranıldığı görülüyor. Bu konuda sorumluluk duymamak hiçbir yoldaş için kabullenilir durum değildir. Bu bir keyfiyet işi değil devrimci sorumluluğun gereğidir.

Sorunların aşılabilmesinde ve gençlik alanında sağlıklı bir önderlik düzeyinin sergilenmesinde toplam olarak ideolojik yetersizliğin önemli rol oynadığı görülüyor. Bu yetersizliği ortadan kaldırmak ertelenemez bir ihtiyaçtır. İdeolojik kavrayışın geliştirilmesi her bir yoldaşın yerine getirmesi gerektiği bir görev olduğu gibi aktif bir organ çalışmasından da ayrı ele alınamaz. Organ çalışmaları gününbirlik planların yapıldığı yerler olarak değil, devrimci mücadelenin bir alanı olarak kavranmalıdır. Bu alandaki başarı ya da başarısızlık, her yoldaşın ve örgütün sorumlu bulunduğu alandaki başarısını ya da başarısızlığını beraberinde getirecektir.

Geçen yıl yürüttüğümüz çalışma, yetersizliklerine rağmen belli bir etki yaratabildi. Kampüs içerisinde ve bazı merkezi yerlerde düzenli bir afişleme çalışması yürütüldü. Bazı fakültelerde ve çeşitli mahallelerde sürekli olmasa da bildiri ve gazete dağıtım çalışmaları örgütlenebildi. Newroz ve 1 Mayıs eylemlerinde kuşlamalar yapıldı. Hedeflerimiz

açısından çok yetersiz olan bu çalışmalar, İzmir'de yürütülen genel faaliyetin etkileriyle de dönem dönem ilgi odağı haline gelmemizi sağladı.

Bu durum planlı, kararlı, ısrarlı bir politik çalışmayla çok daha ileri adımlar atabileceğimizi gösteriyor. Önümüzdeki dönem için sağlıklı toplantı yerleri sorununu kesinlikle çözmemiz gerekiyor. Diğer taraftan çalıştığımız alanlara özgül müdahalelerde bulunabilmemiz için bildiri basıp dağıtabilme olanaklarını yaratmamız gerekiyor. Üniversite içinde legal mevzileri kullanamamamız önemli bir eksiklik. Legal mevzileri kullanabilmemiz ise tüm bu sorunları aşamamızla doğrudan ilgili. Ancak bu alanda da özel adımlar atmamız gerekiyor.

Gündelik işleri yerine getirecek değil, Türkiye devrimini omuzlayabilecek örgütlenmeler ve kadrolar yaratmak durumundayız. Önünü göremeyen değil, geleceği ellerinde tutan örgütlenme ve kadrolara ihtiyacımız var.

Adımlarımızı sıklaştırmalıyız.

**Ekimci Genç Komünistler
İZMİR**

İşçi gençlik çalışması ve ...

(Baştarafı s. 9'da)

edilmiş oluyor. Bunu sürdürdüğümüz sürece ciddi bir mesafe alamayacağımızı söylemeye gerek bile yok.

Aynı zaaf genç işçilerin eğitimi sorununda da görülmektedir. İdeolojik olarak eğitilmeden, temel bir takım değerlerle donatılmadan sözümona "hızlı" ve "tempolu" çalışmaya "sürüklenen" bu güçleri sınıfa ve pratik çalışmaya uzaklığın da beslediği bazı eğilimlerin sonucunda, oldukça kısa sürede ve kolayca kaybedebiliyoruz. Bugün elimizdeki güçlerin önemli bir bölümü bu yolla hızla yitirilmiştir. Bir adım ötesini görememenin de göstergesi olan böylesi eğilimlere ve bu tür bir tarza karşı, özellikle de önümüzdeki dönemde ve yaşanmış deneylerin muhasebesi temeli üzerinde, özel bir dikkat göstermek ve yaratacağı dağıtıcı sonuçların önüne geçmek gerekiyor.

Başarılı, sonuç alıcı bir işçi gençlik çalışması yürütmenin ve kalıcı örgütlenmeler yaratabilmenin yolu buradan geçiyor.

Bir eğitim çalışmasından...

Eğitim grubu olarak ilk toplantımızı yaptık. Bu toplantı siyasal olayların hız kazandığı, yerel seçim ve Newroz sonrası bir atmosferde gerçekleşti. Toplantı öncesi hazırlığı sağlayamamamız bir olumsuzluktu. Bundan sonra okuyup tartışacağımız kitap ve makalelerin bir listesini yaptık. Gelecek günlerde çok daha verimli çalışmalar ortaya koymak hedefimizdir.

Konu olarak; küçük-burjuvazinin toplumsal yapısı, sınıf mücadelesinde oynadığı rol ve Türkiye devrimci hareketindeki özgül yeri ve geçmişi saptanmıştı. İlgili arkadaşlar bu konuyu açıklıkla tartışmak ve kendi yaşantılarından yola çıkarak belli ilk gözlemler ortaya koymakta başarılı oldular. Konunun geniş kapsamı ve karmaşıklığı ve Türkiye devrimci hareketinde ilk militan çıkışı sağlayan unsurların köken olarak bu kesimden çıkmaları, çoğu insanın bakış açısını karartmıştır.

Açılış konuşmasında; küçük-burjuvazinin sınıflı topluma özgü bir kimlik taşıdığı, proletarya ile burjuvazi arasındaki amansız savaşta saf tutmak zorunda kaldığı, politik olarak bağımsız bir rol oynayamadığı açıklandı.

Düzensen radikal bir kopuşun ifadesi olan '70 devrimci hareketinin toplumsal bir mantığı olduğu, kendi küçük-burjuva yapısına uygun olarak öğrenci gençliğe, kentın küçük-burjuva katmanlarına ve kır yoksullarına yöneldiği ortaya kondu. O dönemki hareketlilik, dünya genelinde yükselen öğrenci hareketlerinin; Vietnam direnişi, Çin devrimi, Küba ve Latin Amerika gerilla hareketlerinin basıncının ve ulusal ölçekte kapitalist gelişmenin şehirlere sürdüğü yığınlarda yarattığı sosyal hoşnutsuzluğun bir bileşkesiydi.

Gençliğin Türkiye devrimci hareketinde oynadığı rol militanlık açısından her zaman övgüye değerdir. Toplumsal hoşnutsuzluk karşısında en duyarlı kesim olma özelliği ile düzeni sürekli zorlamıştır. Bunun için düzenin baş hedeflerinden biri haline gelmiştir. Fakat '80 askeri darbesi ile devrimci örgütlerin küçük-burjuva yapısı, mücadeledeki çapsizliği tüm açıklığı ile ortaya çıkmıştır.

Gericilik döneminde gençlik apolitikleşerek edilgen bir konuma düşmüştür. Düzen başta üniversiteleri bilim dışı kurumlara çevirmiştir. Yoksul kesimden gelen insanların oranı yüksek eğitim kurumlarında sürekli azalmış, buna eşlik eden polis

ve jandarma denetimli gerici eğitim ile yoz bir nesil yetiştirmekte belli bir mesafe katedilmiştir. Dinci-gerici öğrencilerin bu alanları istismar etmeleri sağlanmış ve bu konuda hayli başarılı olunmuştur.

Günümüzde ezilen sınıfların gerçek kurtuluşları proleter devrimdedir. Mülksüzleştirilenlerin mülküne el konulmasındadır. Her türlü karamsarlık ve her türlü bilim dışılık ancak devrimle, devrimci kişilik ve yaşamla parçalanabilir. Kapitalist barbarlığın tüm insani yanlarımızı yerlebir etmeye çalıştığı böylesi bir düzende sessiz kalmamız beklenmemelidir. Bizler her türlü eşitsizliğe, zulme, sömürüye ve ulusal baskıya başkaldırma özgürlüğüne sahibiz. En küçük hak isteminde bizi şiddetle ezen, toplumdan tecrit eden bir avuç asalağın sistemiyle uyum içinde yaşamamız, kölece sessiz kalmamız beklenmemelidir. Bu esaret zincirini işçi sınıfıyla beraber parçalayacağız. Soylu bir yaşamın yolunu düşeyeceğiz.

Komünist bir ideolojiye sahip güçlü bir örgütümüz artık vardır. Bu bizim için olduğu kadar, başta işçi sınıfı olmak üzere tüm ezilen ulusların ve emekçi halkın da tek kurtuluş şansıdır. Bu şansın kaybedilmesine fırsat tanımayacağız. Batağa giden varsa engel olmayacağız. Hak kırıntıları peşinde değiliz. Artık tüm dünyayı istiyoruz. Gerçekten özgür birey olmanın uğraşı içindeyiz. Savaşmadan, savaş örgütü olmadan bu zinciri parçalamak olanaklı değil. Eğitim grubu olarak bizler bunların farkındayız. Sınıf savaşımında onurlu bir yükü omuzlamış bulunmaktayız.

Önümüzdeki dönemde çok daha zengin deneyimlerimizi ve daha düzeyli yazılarımızı MYO'ya iletmeye çalışacağız. Siyasal gelişmelerin büyük bir ivme kazanacağı önümüzdeki dönemde tartışmalarımız da daha kapsamlı olacaktır.

Yazımızı Marx'ın gençlik yıllarında sevgilisine yazdığı bir mektuptan bir alıntıyla bitirmek istiyoruz.

"Eğer insanlığın çoğunluğu için etkili olabileceğimiz yeri seçmişsek, hiçbir yük bizi kamburlaştıramaz. Çünkü artık o herkes adına ödenen bir bedeldir; artık tadına vardığımız şey yoksul, kısıtlı, bencilce bir sevinç değildir. Mutluluğumuz milyonlara aittir. Eylemlerimiz sessiz sedasız, ama sonsuza dek etkisini sürdürecektir ve küllerimizi soylu insanların çakmak çakmak gözlerinden akan yaşlar ısıtacaktır."

Bir eğitim grubu/Ankara

Ve Çeliğe Su Verildi

Ostrovski destanı

Bolşevik işçi gençliğin içsavaş ve sonrasında yaratmış oldukları destanların en tanınmış hiç kuşkusuz "Ve Çeliğe Su Verildi"dir. Roman, proletaryanın militan gençliğinin, içsavaşın çetin şartlarında ve sosyalizmi inşa seferberliğinde gösterdiği eşsiz bir güzüpeklığın ve sınırsız bir özverinin yalın bir hikayesidir.

"Ve Çeliğe Su Verildi"nin ayırdedici özelliklerinden biri de romanın yazarın otobiyografisi olmasıdır. Ostrovski, kitabı hakkında bir dostuna yazdığı bir mektupta, "Ve Çeliğe Su Verildi, ihtilalin fırtına çocukları, komünist işçi gençliğinin kavgasını resmetmiştir" der. Bu nedenle romanın kendi otobiyografisidir şeklinde tanımlanmasına karşı çıkar. Ostrovski hikayesini kaleme aldığı anda felçli ve kördür.

"Ve Çeliğe Su Verildi" içsavaşın tüm şiddetiyle sürdüğü Ukrayna'nın Sepetovka şehrindeki sınıf kavgasını anlatır. Parti demiryolu ve şeker fabrikası işçilerini örgütlemekle işe başlar. Şehir beyaz çetelerin istilasındadır. Parti yeraltı çalışması yürütmeye başlar. Bu zorlu görev sağlam bir devrimci olan Çukray'a verilir. Ünlü Baltık donanmasının sınanmış bir bolşevik denizcisidir. Çukray, sınıf içindeki parti çalışmasında genç işçilere özel ilgi göstererek sınıf gençliğinin örgütlenmesine önem verir. "Ve Çeliğe Su Verildi"nin kahramanı Pavel'i partiye kazanan Çukray, Pavel'in öncülüğünde, onun kendisi gibi işçi olan çocukluk arkadaşlarından oluşan bir birim oluşturur.

Pavel, Seroyka, Klimka, Volya'dan oluşan bu gençlik birimi aynı zamanda Komsomol'un (Genç Komünistler Birliği) ilk çekirdeği olacaktır. Çukray'ın Pavel ve arkadaşlarına ilk öğüdü şudur: "Birbirine kardeşçe bağlı, atılgan bir sınıf gerekli bize."

Çukray'ın bu öğüdüne Pavel ve yoldaşları yaşamları boyunca sadık kalacaklardır. Pavel bir rastlantı sonucu Çukray'ın tutuklanıp götürülmesine tanık olur. Pavel şaşkınlık içinde Çukray'ın götürülüşüne bakarken, onun öğüdü aklına gelir ve

askerlere saldırarak yoldaşını kurtarır. Pavel tüm yaşamı boyunca Çukray'ın bu öğüdüne sarsılmaz bir inançla bağlı kalır. Düşman Pavel'i bir ihbar sonucu tutuklar. Tek kelime konuşmaz. Bir yanlışlık sonucu serbest bırakılır. Pavel artık şehirde kalmaz. Parti'nin yardımıyla Kızıl Süvari birliklerine katılır. Komsomolun ilk üyelerinden olan Pavel ve yoldaşları artık içsavaşta ön saflarda savaşmaktadırlar. Volya, yeraltı çalışmasında bir ihbar sonucu yoldaşlarıyla birlikte tutuklanır. İdam mahkum olurlar. Ama düşman onları teslim alamaz. Volya ve yoldaşları idam sehvasına Varşova marşıyla giderek ölüme cesaretle meydan okurlar.

Seroyka, bu yiğit genç bolşevik, Kızıl Süvarilerin Sepetovka'ya girişini ilk selamlayanlardan biridir. Hayat dolu olan bu devrimci beyazlarla ilk çarpışmasında vurulur. Pavel ise içsavaşta gösterdiği üstün feragat ve cesaretinden dolayı Kızıl Ordu nişanı ile ödüllendirilir. İçsavaş sonrasında Pavel Genç Komünistler Birliği'nde çeşitli görevleri alır ve bu görevleri yorulmak bilmez bir çalışmayla yerine getirir. Ancak içsavaşta almış olduğu darbelerin tahrip edici etkisini giderek belirgin bir şekilde hissetmeye başlar. Zorunlu olarak parti çalışmasının dışında kalır. Bu onun için acıların en büyüğüdür. Öyle ki, yoldaşı Akim'in kendisini kliniğe göndermek istemesini şöyle yanıtlar: "Bu yürek çarpmaya devam ettikçe, partiden ayıramazsınız beni. Yalnız ölüm ayırır beni mücadele safından, bunu böyle bil."

Pavel'in hayatı, baştan aşağı partiye ve devrime adanmışlığın, devrimci ideallere bağlılığın ifadesidir. Felç ve kör olmasına karşın, onun yaşam ateşi "uğruna yaşanacak bir şey" olduğu sürece sönmemiş ve bu ona fiziksel acıların üstesinden gelme gücü vermiştir. Bundan sonraki mücadelesini kalemiyle sürdürmüştür.

Sınıf savaşının giderek sertleştiği günümüz Türkiye'sinde, Ostrovski'nin "Ve Çeliğe Su Verildi" romanı, Ekimci genç komünistler için son derece öğretici ve yol göstericidir.

Ölümünün 3. yılında Ahmet Arifi saygıyla anıyoruz

Doğdun,
Üç gün aç tuttuk
Üç gün meme vermedik sana
Adiloş Bebem,
Hasta düşmeysin diye,
Saldır şimdi memeye,
Saldır da büyü...

Bunlar,
Engerekler ve çyanlardır,
Bunlar,
Aşımıza, ekmeğimize
Göz koyanlardır,
Tanı bunları,
tanı da büyü...

Bu, namustur
Künyemize kazanmış,
Bu da sabır,
Ağulardan süzölmüş.
Sanl bunlara
Sanl da büyü...

Öyle yıkma kendini,
Öyle mahzun, öyle garip...
Nerede olursan ol,
İçerde, dışarda, derste, sırada,
Yürü üstüne-üstüne,
Tükür yüzüne celladın,
Fırsatçının, fesatçının, hayının...
Dayan kitap ile
Dayan iş ile.
Tımak ile, diş ile,
Umut ile, sevda ile, düş ile.
Dayan rüsva etme beni.

Gör, nasıl yeniden yaratılırim,
Namuslu, genç ellerinle.
Kızlarım,
Oğullarım var gelecekte,
Herbiri vazgeçilmez cihan parçası.
Kaç bin yıllık hasretimın koncası,
Gözlerinden,
gözlerinden operim.
Bir umudum sende,
Anlıyor musun?

Öğrenci birliklerinde devrimci çalışma

Öğrenci kitleleri küçük-burjuva özelliği taşırlar. Önemli olan bu öğrencilere sadece reformist (düzen içi) talepler üzerinden bilinç vermenin dışına çıkmaktır. Onlara, sosyalist devrimci bilinci taşıyarak, gelecekte bir işçi ya da o bilince sahip olarak mücadele eden insanlar haline getirmek gerekiyor.

Oysa öğrenci birliklerindeki çalışmalar oldukça kısır bir döngü içerisinde sürüyor. Bu toplantıların (eğitim çalışmaları denilen toplantılar) içeriği içerilmedi.

Sürekli öğrenci sorunlarından bahsediliyor. Kısaca özetlersek bunlardan birkaç tanesini: paralı eğitim, dayak, haraç, laiklik vb. İnsanlar demokratik lise kurabileceklerinin hayalini bile yapıyorlar. Mesela x lisesi ilk demokratik liseleri olacakmış.

Oysa şu bir gerçektir. Düzen sınırları içerisinde birtakım küçük-burjuva eylemliliklerle ve reformist taleplerle hiçbir şey elde edilemeyecektir. Sadece reform talepleriyle hareket etmek, devrimci sosyalist bilinç almamış insanların

düzene yaklaşıyor ve süreç sonucunda pasifize ediyor.

Öğrenciler demokratik lise mücadelesi veriyorlarsa, bunu, devrimci bilinç temelinde ele almak gerekiyor. Eğitim çalışmaları da bu yönde olmalı ve çalışma içerisinde bulunan insanlara militanca bir mücadeleci ruhu kazandırılmalıdır.

Ancak bu yönde bir çalışma yürütülebildiği zaman, sağlıklı sonuçlar elde edilebilir.

**Bir Ekim Gençliği okuru
Ankara**

Nazım: Kavganın güçlü sesi

Güneşli İçenlerin türküsü

Düşmesin bizimle yola:
evinde ağlayanların
göz yaşlarını
boynunda ağır bir
zincir
gibi taşıyanlar!

Bıraksın peşimizi
kendi yüreğinin kabuğunda yaşayanlar!

İşte:
şu güneşten
düşen
ateşte
milyonlarla kırmızı yürek yanıyor!

Sen de çıkar
göğsünün kafesinden yüreğini;
şu güneşten
düşen
ateşe fırlat;
yüreğini yüreklerimizin yanına at!

Akın var
güneşe akın!
Güneşli zaptedeceğiz
güneşin zaptı yakını

Biz topraktan, ateşten, sudan, demirden doğduk!
Güneşi emziriyor çocuklanımıza kanımız,
toprak kokuyor bakır sakallanımız!
Neş'emiz sıcak!

kan kadar sıcak,
deilkanlıların rüyalarında yanan
o "an"
kadar sıcak!

Merdivenlerimizin çengelini yıldızlara asarak,
ölülerimizin başlarına basarak

yükseliyoruz

güneşe doğru!

Ölenler

döğüşerek öldüler;

güneşe gömüldüler

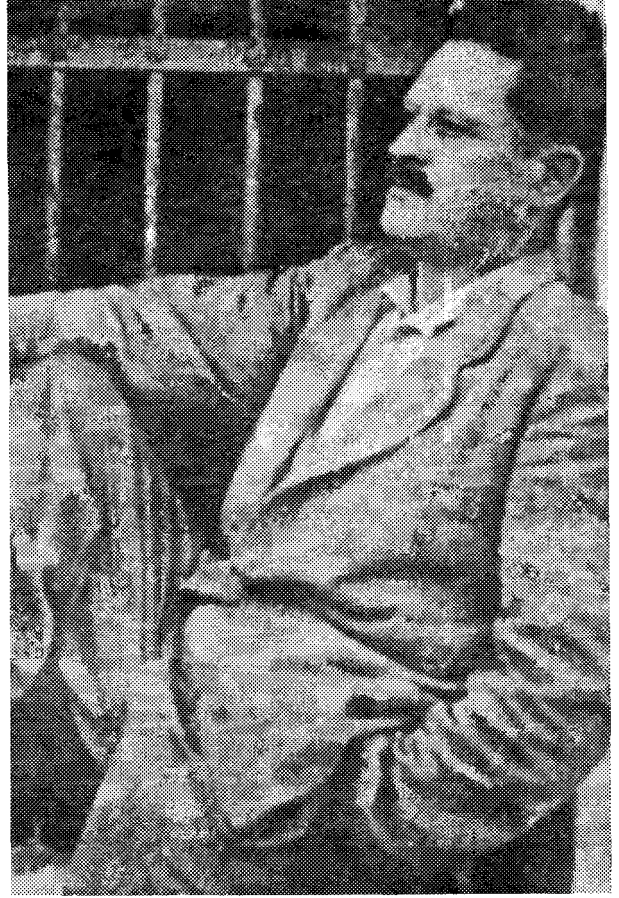
Vaktimiz yok onların matemini tutmaya!

Akın var

güneşe akın!

Güneşli zaptedeceğiz

güneşin zaptı yakını!

Nazım Hikmet'i 21 yıl önce kaybetmiştik